

НИКОЛА БЪОГЛЕ

От автора на бестселърите „Пациент 488“ и „Заговорът“

ДЯВОЛСКИЯТ ОСТРОВ

enthusiast

НИКОЛА БЪОГЛЕ

ДЯВОЛСКИЯТ ОСТРОВ

Превод от френски
Иван Баталов

enthusiast

София, 2022

Nicolas Beuglet
L`île du diable

Copyright © XO Editions 2019. All rights reserved.

Никола Бьогле
Дяволският остров
© Иван Баталов, превод, 2022
© Биляна Славкова, Kontur Creative, дизайн на
корицата, 2022
© Enthusiast – запазена марка на „Алто комюникейшънс
енг пбъблишинг“ ООД, 2022

ISBN 978-619-164-478-0

На жена ми Каролин
и нашите две наследнички –
Жулиет и Ева.

Във вече публикуваните книги
(„Пациент 488“ и „Заговорът“)

В „Пациент 488“ полицейският инспектор Сара Геринген разследва тайнствената смърт на пациент на психиатрична болница „Гаустад“ в Осло. Преминавайки през много перипетии, тя се запознава с френския журналист Кристофър Кларънс и му помага да спаси живота на малкия Симон, когото Кристофър наскоро е осиновил. Подложени на тежки изпитания, Сара и Кристофър се влюбват. За Сара това е напълно неочаквано. Измъчвана от необяснимо чувство за вина от край време, тя не е вярвала, че ѝ е отредено някога да бъде щастлива.

Събитията, разказани в „Заговорът“, се случват година след онези от „Пациент 488“. Двойката е заживяла заедно, а Сара най-после е намерила известно успокоение в компанията на Кристофър и Симон. Тогава тя е повикана на едно необичайно местопрестъпление. Поверяват ѝ разследването на убийството на министър-председателката на Норвегия. Геринген разобличава хилядолетен заговор и разкрива как някои мъже са успели да отнемат властта от жените през различни епохи. За съжаление в бъркотията около развързката на разследването ѝ във Ватикана, тя е обвинена, че е убила папата. Попаднала в затвора, Сара така се затваря в себе си, че даже отблъсква Кристофър, защото не иска той да я чака и така да съсипе живота си.

Интригата в „Дяволският остров“ започва година след нейното задържане...

- 1 -

Сара отвори очи и впери поглед в тавана на килията си. Откъде идваше шумът, който я беше събудил? Със замаяно от анксиолитиците съзнание, тя се изправи тромаво на кушетката и се огледа наоколо.

През пролуката под блиндираната врата се процеждаше слаба светлина от неоновото осветление в коридора, а будилникът ѝ сочеше със същите бледи отблясъци 5:35 часа сутринта. Приглушеното бръмчене на вентилаторите се носеше отдалеч, някой се прокашля, изхабената пружина на нечие легло изскърца. А отвън идваше глухият стон на вятъра, стържещ по бодливата тел на оградата. Нищо необичайно.

Настъпващият ден несъмнено щеше да е специален за нея. Но нямаше причина затворът или останалите триста лишени от свобода да променят своите привички.

Сара притаи дъх. Изостреният ѝ слух беше засякъл особени звуци, нарушаващи монотонния фон на затвора. Безразборни, едва доловими, те все пак бяха достатъчно показателни, защото тя разбра откъде идват: помещението на надзирателките. Жужащи, нервни гласове.

Сара отметна завивките и стъпи с пети върху легения под. Заобиколи тоалетната чиния, откъдето се носеше остра миризма на урина, придвижи се, опипвайки мивката, и се спря пред тежката врата, с очи на нивото на прозорчето. Нервният шепот сега се долавяше по-ясно.

Сара долепи ухо до хладния метал на вратата – вече беше сигурна, че някой се приближаваше. Връзката ключове, окачена на нечий колан, дрънкаше ритмично, което показваше, че той крачи енергично. И даже бърза.

Неочаквано в килията прокътняхя две почуквания, според правилника. Последвани от прещракването на ключалката и скърцането на пантите. Вратата се отвори и на прага се очерта едрият силует на главната надзирателка.

– Сара Геринген, облечи се.

В килията, заедно със заповедта, която я блъсна в лицето, нахлу и белезникавата светлина от коридора.

– Защо? – отвърна Сара, като гледаше жената право в очите. – Освобождаването ми е предвидено за осем часа сутринта. А още няма и шест.

Опънала униформата, която не ѝ беше по мярка, надзирателката почеса двойната си брадичка, сякаш беше ухапана от насекомо.

– Имаш посещение.

– Кой е гошъл?

– Не знам, а и не ми е работа да отговарям на въпросите ти.

Сара стрелна събеседничката си с поглед така, както постъпваше навремето при разпита на заподозрян. В припряността, властническото поведение и нервните жестове на надзирателката прозираше чувството на неудобство.

Жената беше смутена. Може би защото не одобряваше заповедта, която ѝ бяха наредили да изпълни. Или пък се страхуваше да разкрие пред Сара самоличността на посетителя.

Двете жени минаха край блиндираните врати, зад които спяха черните души на друките затворници. От килиите им се носеше гръх на белина, която не смогваше да заличи напълно миризмата на потни тела.

– По-бързо!

Това нарушаване на програмата обтъркваше замисления от Сара план за този неповторим ден на нейното освобождаване. Още с първата ѝ крачка извън стените на центъра за лишаване от свобода в Осло журналистите щяха да я връхлетят. „Удовлетворена ли сте след оправдаването ви по делото за Ватикана, или сте разгневена след годината, прекарана зад решетките?“, „Какво смятате да предприемете сега?“ Тя щеше да запази мълчание, неспособна да от-

говори. Сигурно сред тълпата от любопитни щеше да забележи Кристофър, който нямаше да устои на изкушението да я приближи. Майка ѝ и сестра ѝ щяха да поускат да я прегърнат, а баща ѝ щеше да остане както винаги настрана. А след като се прибереше в бащиния си дом, тя щеше да им каже онова, което искаха да чуят: „Рагвам се, че най-последък съм свободна“.

– Къде отиваме всъщност? – попита Сара.

– В кабинета на директора.

– Той ли поуска да ме види?

– Той самият ще ти каже.

Надзирателката вече чукаше на вратата.

– Влезте! – гласът беше напрегнат.

Сара пое дълбоко въздух и провери дали краката я държат. Веднага разпозна директора на администрацията на затвора, който се изправи зад бюрото си, за да ѝ погаде ръка, но тя се закова на място. В стаята имаше още някой.

– Не е необходимо да ви представям Стефен Карлсфром – каза дребният човек с очила.

Мъжът с широки рамене, между четиригесет и пет и петдесетгодишен, директор на полицията в Осло, пристъпи към Сара.

– Аз... щастлив съм да те видя – заговори я Стефен.

За една година Сара беше свалила десет килограма и преишната ѝ фина фигура сега изглеждаше смущаващо кльощава. Косите ѝ вече не бяха вързани на конска опашка, а подстригани късо и рошави. На този фон изпъкваха сините ѝ очи с леден поглед. В какво се беше превърнала страховитата му бойна другарка от специалните части? Къде беше сега корабата инспекторка, която беше ръководил почти десет години?

– Защо си тук? – попита Сара.

– Моля те, седни – подкани я той.

Тези церемонии не допадаха на Сара. Всичко беше прекалено бавно, прекалено тържествено, но тя се подчини, за да приключат по-бързо.

Стефен започна да говори, все едно че повтаряше последния заучен урок.

– За съжаление новината, която ти нося, не е добра.

Сара не трепна.

– Става дума за баща ти – отрони Стефен. – Той ни напусна...

Гласът на Стефен заглъхна, последван от плътна като стените на затвора тишина.

Сара не осъзна какво ѝ казват. Новината не се вмества в програмата за гения, която беше замислила.

– Тази нощ научихме за смъртта му... – догълни Стефен.

Този път думата „смърт“ стигна до нея, но тя пак не изпита нищо. Беше израснала край един баща, когото никога не бе опознала истински. Докато той още работеше и те със сестра ѝ бяха две малки момичета, военните му репортажи го изпращаха навсякъде. Когато се прибираще у дома, той почти не говореше и не се включваше в живота на семейството. След като излезе в пенсия, кротуваше и винаги странеше от всички. Едно приживе отсъстващо създание. В духовен смисъл смъртта му не представляваше истинско събитие. Но дълбоко в сърцето си Сара все пак усети, че е наранена, и гърлото ѝ се сви.

– А защо ти идваш да ми го съобщиш?

Стефен преплете пръстите на ръцете си и тежко въздъхна.

– Защото е бил убит.

През мозъка на Сара премина електрически заряд, а тялото ѝ се изгълни с адреналин. Изведнъж ѝ се стори, че се буди от дълъг сън.

– Убит? Баща ми?

Стефен поклати глава.

– Сара, много съжалявам, аз...

– В това няма логика. Абсолютно никаква!

Директорът на полицията прокара ръка по оплешивялата си глава.

– Знам, че е трудно за вярване.

– А майка ми? – попита Сара и изведнъж се разтрепери.

– Тя е добре. Не е била вкъщи, когато се е случило: прекарала е нощта у сестра ти, трябвало да дойдат заедно при излизането ти от затвора.

– Но това е невъзможно... Какво се е случило?

– Една съседка излязла да разходи кучето си, което се разляло пред дворната врата на къщата на родителите ти, и тя не могла да го удържи да се втурне вътре. Изтичала и го хванала пред стълбите. Вратата била разбита. Тя викала, но никой не ѝ отговорил. Незабавно известила полицията. Било е 22.30 часът. Изпратеният на място патрул открил трупа на баща ти в кабинета му на първия етаж.

Сара усети, че ѝ се повдига.

Стефен поиска да я прегърне през рамото, но тя се отдръпна.

– От какво е умрял?

– Още не знаем... Криминалистите са на местопрестъплението. Входната врата е била разбита, не знаем нищо повече.

– Трагично завършил обир – прошенна Сара.

Стефен сякаш не намираше подходящите думи. Сара следеше с поглед устните му, готова да улови всеки звук, излязъл от тях. Тя го погледна право в очите.

– Сара, състоянието, в което открихме баща ти, не може да е следствие от издънката на някой крадец. Не и при гледката, на която се натъкнахме.

Никола Бьогле
Дяволският остров

Превод *Иван Баталов*
Редактор *Мария Чунчева*
Дизайн на корицата *Биляна Славкова, Kontur Creative*
Коректор *Снежана Бошнакова*
Предпечат *Ивайла Пеева*

Френска. Първо издание.
Формат 60 x 90/16
Печатни коли 15

ISBN 978-619-164-478-0

Издава

enthusiast

Запазена марка
на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД

София, бул. „Васил Левски“ №31
тел. 02/ 943 87 16
e-mail: office@enthusiast.bg
Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите
от www.enthusiast.bg

Печат РОПРИНТ

ОТМЪЩЕНИЕТО Е ЗАНИМАНИЕ НА ПАМЕТТА.

Тяло, покрито с необичаен бял прах...
Гангренияли крайници...
Лице, застинало в изражение на нечовешка болка...
Докато изследва трупа на баща си, Сара Геринген е потресена. Но когато съдебният лекар ѝ дава ключа, намерен в стомаха на възрастния мъж, страхът я парализира. Ами ако Андре Васили не е бил мъжът, за когото се е представял?

От мрачните гори на Норвегия до ледените стени на Сибир бившата инспекторка от специалните части е на път да се изправи пред една ужасяваща семейна тайна.

Какво ще открие в тайнствения замък, скрит сред дърветата? И ще посмее ли да стигне чак до Дяволския остров?

След „Пациент 488“ и „Заговорът“ Никола Бьогле ни предлага смразяващ трилър, който изважда от дълбините на историята едно страшно и неособено популярно събитие, за да ни сблъска с въпрос от изключителна важност: каква част от предците ни живее в нас, за добро или лошо?

Базирана на реални исторически факти, тази книга е колкото увлекателна, толкова и смразяваща кръвта.

„Пациент 488“, „Заговорът“ и „Дяволският остров“ оформят една разтърсваща и незабравима сага от Никола Бьогле, в която той показва, че владее до съвършенство изкуството да смесва фикцията и историческата реалност.“

Флоранс Далма (Le Dauphiné Libéré)

Цена: 20 лв./10.25 €

9 786191 644780

www.enthusiastr.bg